

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2066	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (Α' Κορ. 6,12-20) 4 Φεβρουαρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Εἶσαι κύριος;

«Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος» (Α' Κορ. 6,12)

Υπάρχουν, ἀγαπητοί μου, πράγματα, τὰ ὁποῖα σαφῶς ἀπαγορεύει ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶνε π.χ. τὸ «οὐ φονεύσεις», τὸ «οὐ μοιχεύσεις», τὸ «οὐ ψευδομαρτυρήσεις», τὸ «οὐ κλέψεις», τὸ «οὐκ ἐπιθυμήσεις ... ὅσα τῶ πλησίον σου ἐστί» (Ἐξ. 20,15,13,20,14,17, Δευτ. 5,17,18,20,19,21). Αὐτά, ὅπως καὶ κάθε τι ἄλλο ποῦ δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸν θεῖο Νόμο, ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ μία **ἀπαγορευμένη ζώνη**, στὴν ὁποία ἐπὶ ποινῇ θανάτου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσχωρήσῃ ὁ Χριστιανός.

Ὁ τρόπος ποῦ εἶνε διατυπωμένες οἱ σωτήριες ἐντολὲς ἀπὸ ὠρισμένους ἀπίστους χλευάζεται, καὶ οἱ ἐπικρίσεις τους ἔχουν ἐπηρεάχει πολλοὺς ἄλλους ποῦ σκέπτονται κάπως ἐπιπόλαια. Τοὺς ἔχουν ἀφήσει μία λανθασμένη ἐντύπωσι ὅτι ἡ ζωὴ ἐκείνου ποῦ πιστεῦει καὶ σέβεται τὸ Θεὸ εἶνε μιὰ ζωὴ καταθλιπτικὴ καὶ στερημένη ἀπὸ κάθε εἶδους χαρὰ καὶ ἀπόλαυσι, ἀφοῦ χαρακτηρίζεται ἀπὸ συνεχεῖς **περιορισμούς** κ' εἶνε **γεμάτη ἀπὸ «μὴ» καὶ ἀπαγορεύσεις** σὲ κάθε βῆμα. Εἶνε γνωστὲς οἱ κατηγορίες αὐτὲς καὶ ὅλοι λίγο - πολὺ τὶς ἔχουμε ἀκούσει. Λησμονοῦν ὅμως οἱ κύριοι ποῦ ξέρουν νὰ πετοῦν τέτοιες κατηγορίες, ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι δὲν πᾶνε πίσω. Θέτουν καὶ αὐτοὶ στὸ σπῖτι τους ὄχι λιγώτερους περιορισμούς καὶ ἀπαγορεύσεις. –Μὴ τὸ χέρι σου στὴν πρίζα! φωνάζουν στὸ νήπιο. –Μὴν ἀνεβαίνεις ἐκεῖ γιατί θὰ πέσης, λένε στὸ παιδί τους. –Μὴν κάθεσαι στὸ ρεῦμα γιατί θὰ κρυώσης. –Μὴν τὸ τρώς αὐτό, θὰ σὲ πειράξῃ...

Δὲν τοὺς κατηγορεῖ κανεὶς ὅτι μὲ τὴν τακτικὴ αὐτὴ κάνουν τὸ παιδί τους δυστυχισμένο. Κάθε ἄλλο· ὅλοι καταλαβαίνουμε ὅτι οἱ ἀπαγορεύσεις ποῦ θέτουν ἀποβλέπουν στὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ τους. Ὅπως λοιπὸν ὁ καλὸς πατέρας καὶ ὁ καλὸς δάσκαλος θέτουν περιορισμούς, τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Κύριος, ὁ πα-

νάγαθος Πατέρας καὶ πάνσοφος Διδάσκαλός μας· ἔδωσε **ἐντολὲς ποῦ ἀσφαλίζουν καὶ σώζουν** τὸν ἄνθρωπο.

Ἄλλὰ πλὴν τῶν πραγμάτων ἐκείνων ποῦ ἀπαγορεύονται **ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα**, τὰ ὁποῖα ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ **δὲν τὰ ἀπαγορεύει**, εἶνε ἠθικῶς οὐδέτερα καὶ ἀδιάφορα, καὶ μπορεῖ ἐπομένως ὁ Χριστιανὸς νὰ τὰ μεταχειρίζεται ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνο ὅτι θὰ ἀμαρτήσῃ. Προσοχὴ ὅμως, διότι **μεταξὺ χρήσεως καὶ καταχρήσεως ὑπάρχει διαφορά**· καὶ ἐπειδὴ καὶ σ' αὐτὰ τὰ ἠθικῶς οὐδέτερα καὶ ἀδιάφορα πράγματα ἢ κατάχρησις ἐνδέχεται νὰ ἀποβῇ σὲ ψυχικὴ βλάβη τοῦ ἀπρόσεκτου Χριστιανοῦ, γι' αὐτὸ σήμερα ὁ ἀπόστολος μᾶς δίνει ἕνα χρυσὸ κανόνα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου οἱ Χριστιανοὶ κάθε ἐποχῆς πρέπει νὰ ρυθμίζουν τὴ συμπεριφορὰ τους στὶς διάφορες περιπτώσεις τῆς ζωῆς. Καὶ ὁ χρυσὸς αὐτὸς κανόνας εἶνε· «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος», δηλαδὴ· Ὅλα μπορῶ νὰ τὰ κάνω, ἀλλὰ δὲν μὲ συμφέρουν ὅλα· ὅλα μπορῶ νὰ τὰ κάνω, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θ' ἀφήσω τὸν ἑαυτό μου νὰ γίνῃ ὑποχέριον κανενός (Α' Κορ. 6,12).

Τί σημαίνουν τὰ σοφὰ αὐτὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου; Σημαίνουν, ὅτι στὴ διάθεσι τοῦ Χριστιανοῦ βρίσκονται πολλὰ πράγματα (ὅπως π.χ. τὸ φαγητό, τὸ ποτό, τὸ ἔνδυμα, ὁ ὕπνος κ.τ.λ.), ἀλλὰ ἡ νόμιμη χρῆσις αὐτῶν γιὰ κανένα λόγῳ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ πάθουμε **ζημιὰ**, οὔτε νὰ κατανήσῃ **κατάχρησις** ποῦ καταστρέφει τὴν ἐλευθερία μας καὶ μᾶς μεταβάλλει σὲ δούλους. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ Παῦλος βροντοφωνάζει· «Χριστιανοί, ὁ Θεὸς σᾶς ἀπαγορεύει λίγα καὶ σᾶς ἐπιτρέπει πολλὰ. Ἄλλὰ προσέξτε τώρα· ἡ **φρόνησις** ἧς σᾶς διδάξῃ μέχρι ποιοῦ σημείου πρέπει νὰ προ-

χωρήτε. Αποφεύγετε λοιπόν κάθε τι που μπο-
ρει να βλάψη την ψυχή σας και να καταστρέ-
ψη την ελευθερία σας. Πρέπει έσείς να είστε
σέ όλα κυρίαρχοι του έαυτού σας, **πάντοτε**
κύριοι και ουδέποτε δούλοι».

* * *

Πόσο ωραία, αγαπητοί μου, θα ήταν η ζωή
μας, αν ρυθμιζόταν σύμφωνα με τον κανόνα
αυτόν! Και να **μερικά παραδείγματα** που θα
φανερώσουν πόσο ωφέλιμος είναι ο κανόνας
του θεοπνεύστου αποστόλου.

● Είμαστε ελεύθεροι να φάμε αυτό η εκείνο
το **φαγητό**, δεν μάς συμφέρει όμως να γίνου-
με δούλοι της κοιλιάς. Η κοιλιά δεν πρέπει να
γίνη ο κυρίαρχος στη ζωή μας, να γίνη ο Θεός
μας (πρβλ. Φιλ. 3,19). Άλλοίμονο αν καταστήσουμε να
«ζούμε για να τρώμε»! Η τροφή είναι μέσον,
όχι σκοπός. Θα δίνουμε λοιπόν στην γαστέρα
όχι ό,τι όρέγεται και λαχταρά, αλλά ό,τι συμ-
φέρει στην καλή λειτουργία του οργανισμού
μας και δεν πρόκειται να βλάψη την υγεία
του. Μακριά από μάς η λαιμαργία, η γαστρι-
μαργία, η άδηφαγία.

● Θα έχουμε μέτρο στο φαγητό μας, αλλά μέ-
τρο και στο **ποτό** μας. Έλεύθεροι είμαστε να
πιούμε κρασί, αποφεύγοντας όμως την υπερ-
βολή και τη μέθη. Γνωρίζουμε καλά τί προκα-
λεί το οινόπνευμα· για ν' αποφύγουμε λοιπόν
το πάθος, ως ακολουθοῦμε τη σύστασι του ά-
ποστόλου Παύλου· «μη μεθύσκεσθε οίνω, εν ᾧ
έστιν άσωτία», μη μεθάτε με κρασί γιατί έτσι
πέφτετε σε άσωτία (Έφ. 5,18). Άν τα ποτήρια στην
ταβέρνα πρόκειται να δεσμεύσουν τη θέλησί
μας και να καταστρέψουν την υγεία μας, τό-
τε να λείπουν. Προτιμότερο να σπάσουμε τα
ποτήρια αυτά και να κόψουμε κάθε σχέση με
τα οίνοπωλεϊά· κάθε μέρα που περνάμε μέσα
έκεϊ, στα υπόγεια του Βάκχου, προσθέτει κ'
ένα νέο κρίκο στην αλυσίδα του πάθους μας.

● Μέτρο στο φαγητό, μέτρο στο ποτό, αλλά
μέτρο και στο **ντύσιμο**. Και εδώ έλεύθεροι εί-
μαστε να φορέσουμε ό,τι θέλουμε· αλλά δεν
επιτρέπεται η μόδα να κατακτήση θεά μας,
κυρίαρχός μας, και όλος ο χρόνος μας να δα-
πανάται σε έπισκέψεις έμπορικῶν καταστη-
μάτων και οίκων ραπτικής. Δούλοι τῆς έμφα-
νίσεως δεν πρέπει να γίνουμε. Το ρούχο μας,
ως έλεύθεροι άνθρωποι, θα το ρυθμίζουμε έ-
μείς σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες μας
και όχι σύμφωνα με τις υποδείξεις τῆς μόδας,
η όποία κάθε τόσο δεν διστάζει να εκδίδη δι-
αταγές πρὸς τοὺς δούλους και τις δούλες
της. Άνάμεσα σ' αυτούς δεν επιτρέπεται να
συγκαταλέγονται οί Χριστιανοί.

● Άλλά τον κανόνα αυτόν πρέπει να τον έχη
ὕπ' ὄψιν του ὁ Χριστιανὸς και σε πολλές άλ-
λες περιπτώσεις τῆς προσωπικῆς και τῆς οἰκο-
γενειακῆς του ζωῆς. Γιατί έλεύθερος εἶνε φέρ'
εἰπεῖν να καπνίση –τὸ κάπνισμα αὐτὸ καθ' ἐ-
αυτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἁμαρτία–, να διαβάζη βι-
βλία, εφημερίδες και περιοδικά, ν' ἀκούη μου-
σικῆ ἢ να τραγουδάη, να παρακολουθῆ θεα-
τρικὲς παραστάσεις και κινηματογραφικὰ ἔρ-
γα –μὲ διδασκτικὲς έννοεῖται και ἠθοπλαστι-
κὲς ὑποθέσεις, ὄχι ἄσεμνα και χυδαῖα θεάμα-
τα–, να ἀθλῆται, να κάνη περιπάτους και ἐκ-
δρομές, και γενικὰ να κάνη κάθε τι που δὲν
προσκρούει στο Νόμο του Θεοῦ, ὅπως αὐτὸς
εἶνε διατυπωμένος στην ἁγία Γραφή και ἐξη-
γεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Σε ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐ-
λεύθερος. Άν ὅμως βλέπη ὅτι κάπου ἢ ψυχὴ
του προσκολλᾶται, σ' ἓνα πρόσωπο ἢ πράγμα,
σε μιὰ ἰδέα ἢ συνήθεια, σε μιὰ ἐπιθυμία ἢ πά-
θος, κι ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς προσκολλήσεως αὐ-
τῆς νιώθη να δεσμεύεται, κι ἀρχίζη να παρα-
πατᾶ, να παραμελῆ τὰ χρέη του, να ζημιώνε-
ται πνευματικὰ και να βλάπτη την υγεία του,
τότε ἄς λάβη τὰ μέτρα του· ἄς περιορίση τὸν
ἑαυτὸ του στα κανονικὰ ὄρια, προκειμένου
να περιφρουρήση την ελευθερία του.

* * *

Άκοῦμε κάθε μέρα, αγαπητοί μου, τὶς προσ-
φωνήσεις «**κύριε**» – «**κυρία**». Άλλ' ἄραγε σκε-
φτήκαμε ποτὲ ἂν ἡ προσφώνησις αὐτὴ ἀντα-
ποκρίνεται στην πραγματικότητα; Εἴμαστε
πράγματι κύριοι; Γιατί, για να εἴμαστε ἄξιοι
του τίτλου «κύριος», πρέπει να κυριαρχοῦμε
στον ἑαυτὸ μας, ἐπάνω στο σῶμά μας, να ὑ-
ποτάσσουμε τὴν ὕλη στο πνεῦμα, να ρυθμι-
ζουμε τὴ ζωή μας κατὰ τὸν κανόνα του Παύ-
λου «*Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμ-
φέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξου-
σιασθήσομαι ὑπὸ τινος.*

Διαφορετικὰ, ἐὰν τὰ ἐλάχιστα μάς παρασύ-
ρουν και εἴμαστε «*κάλαμοι ὑπὸ (παντός) ἀνέ-
μου σαλευόμενοι*» (βλ. Ματθ. 11,7. Λουκ. 7,24), τότε μάταια
θέλουμε να ὀνομαζώμαστε «κύριοι». Μᾶλλον
θα μάς ἄρμοζε τὸ ὄνομα «**δούλοι**»· γιατί δού-
λος πράγματι, και όχι κύριος, εἶνε καθένας
που ἔχει τὴ θέλησί του ὑποταγμένη ὄχι στο
Θεὸ ἀλλὰ σε πρόσωπα και πράγματα του κόσ-
μου τούτου, και σ' αὐτά, σὰν σε ἄλλους θεο-
οὺς και αὐθέντες, ὑποτάσσεται τυφλά, θυσι-
άζοντας τὰ πάντα για χάρι τους. Ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς εἶνε δούλος, χειρότερος ἀπὸ κάθε ἄλ-
λον δούλο τῶν ἀρχαίων και τῶν νεωτέρων
χρόνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**